

ἐνδιαφέρει περισσότερο κι εἶναι καὶ τὸ κυριότερο ὁ ἓνα ἔργο καὶ μάλιστα κλασικὸ. Καὶ γιὰ νὰ μὴ μαζοράνω πολὺ καὶ σοῦ παίρνω τὸν πολιτικὸ χῶρο σου, ἀγαπητὴ «Νουμᾶ», ἐπίτρεψέ μου νὰ πάρω μιὰ μόνη φράση ἀπὸ τὸ κείμενο κι ἀπὸ τὶς διάφορες μεταφράσεις, γιὰ παραδείγμα, καὶ σὲ βεβαιῶνω πὼς ὅποιος θέλει νὰ κάνει αὐτὴ τὴ δουλιὰ γιὰ ὅλο τὸ βιβλίο, θὰ βρεῖ πὼς ἡ διαφορὰ εἶναι ἀκόμα μεγαλύτερη, ἀπὸ ἀπὸ τὴ μετάφραση τοῦ Σκυλίτση λείπουν ὀλίγες φράσεις κι ὀλίγερα κεφάλαια, ἔτσι πὼς ἓνα βιβλίο ἀπὸ κἄπου 850 σελίδες καταντάει νὰ μαζώνεται καὶ νὰ γίνεταί μόνο 407. Παίρνω ἀπὸ τὰ λίγα πὼς ἔχουν ὡς τὰ τώρα δημοσιεῖται, ἂν καὶ θὰ εἶχα πολὺ καλύτερα καὶ πὼς χαρακτηριστικὰ παραδείγματα ἀπὸ τὰ παρακάτω κεφάλαια.

Κείμενο: Mirábanle las mozas, y andaban con los ojos buscándole el rostro que la mala visera le encunbria; mas, como se oyeron llamar doncellas, cosa tan fuera de su profesión, no pudieron tener la risa, y fué de manera que don Quijote vino a correrse y a decirles:

— Bien parece la mesura en las formosas, y es mucha sandez, además, la risa que de leve causa procede, pero non vos lo digo porque os acutedes ni mostredes mal talante, que el mío non es de ál que de serviros.

Γαλλικὴ μετάφρ.: Les filles le regardaient, et cherchaient de tous leurs yeux son visage sous la mauvaise visière qui le couvrait. Mais quand elle s'entendirent appeler demoiselles, chose tellement hors de leur profession, elles ne purent s'empêcher d'éclater de rire, et ce fut de telle sorte que don Quichotte vint à se fâcher. Il leur dit gravement:

— La politesse sied à la beauté, et le rire qui prosède d'une cause légère est une inconvenance; mais je ne vous dis point cela pour vous causer de la peine, ni troubler votre belle humeur, la mienne n'étant autre que de vous servir.

Αγγλικὴ μετάφρ.: The girls stared at him, and were endeavouring to find out his face, which was almost concealed by the sorry visor; but hearing themselves called virgins, a thing so much out of the way of their profession, they could not forbear laughing, and to such a degree, that Don Quixote was displeased, and said to them:

— Modesty well becomes beauty, and excessive laughter, proceeding from as light cause, is folly; but I say not this to humble or distress you, for my part is no other than to do you service.

Η ΜΕΤΑΦΡ. ΣΚΥΛΙΤΣΗ: «Αἱ κόραι τὸν παρτήρουν ἐστατικαί. Ὅταν ὁμως τὰς εἶπε ἀξιοσεβάστους δὲν ἐκράτησαν πλέον τὸν γέλωτα. «ὦ! ὑπέλαβεν ὁ Δὸν Κιχώτης σχεδὸν δυσαρεστημένος, δὲν ἀρῶν, εὐγενέσταται δέσποιναι, νὰ εἶσθε ὠραιόταται, ἄλλὰ χρεια καὶ συστολῆς τινος περισσοτέρας δὲν πρέπει νὰ γελᾶτε χωρὶς κανέν αἴτιον. Συγχωρήσατε αὐτὴν τὴν παρατήρησιν εἰς ἓνα ἄνθρωπον ὅστις μόνον πόδον ἔχει νὰ ὑπάρχη εὐπειθέστατος δοῦλος σας.»

Η ΔΙΚΗ ΜΟΥ: Τὰ κορίτσια τὸν κοιτούσαν κι ἔψαχναν μὲ τὰ μάτια τους νὰ νανακαλύψουν τὸ πρόσωπό

του, πὼς ἦταν κρυμμένο κάτω ἀπὸ τὴν ἐλεεινὴν περικεφαλαία. Ὅταν ὁμως τὸν ἀκούσαν νὰ τὶς λέει δεσποινίδες, πρῶτα πὼς ἦταν τόσο ἔξω ἀπὸ τὸ ἐπάγγελμα τους, δὲν μπόρεσαν νὰ κρατήσουν τὰ γέλια, καὶ γέλασαν μὲ τέτοιο τρόπο, πὼς στὸ τέλος τοῦ κακοφάνηκε τοῦ Δὸν Κιχώτη, καὶ τοὺς εἶπε:

— Στὶς ἁμορφες ταιριάζουν οἱ μετρομηνοὶ τρόποι, κι εἶναι ἄτοπο πρᾶμα νὰ γελᾶει κανεὶς μὲ τὸ παραμικρό· ὁμως δὲ σὰς τὸ λέω αὐτὸ γιὰ νὰ σὰς λυπήσω ἢ νὰ σὰς χαλάσω τὸ κέφι, γιὰτὶ δὲν ἔχω ἄλλο σκοπὸ παρὰ νὰ σὰς ὑπηρετήσω.

...Νομίζω, ἀγαπητὴ «Νουμᾶ», πὼς ἂν ἡ μετάφρασή μου μπορεῖ νὰ κατηγορηθεῖ γιὰ ἀσημιὰ, στὴν πίστῆτα ὁμως μπορεῖ νὰ δεχθεῖ ἀφοβα σύγκρισιν μὲ κάθε ἕξην μετάφραση καὶ μὲ τὸ ἴδιο τὸ κείμενο.

Νὰ μὲ συμπαθᾶς γιὰ τὴν πολυλογία μου.

Δικός σου
Κ. ΚΑΡΘΑΙΟΣ

Κηφισιά 12 τοῦ Νοεμβρίου 1919.

Η ΣΑΛΩΜΗ

(Μπαλάντα)

Ἡ Σαλώμη, ἡ γλυκεῖα, κι ἡ ἀγαπημένη
Τοῦ Ἡρώδη τᾶστρο, ἡ πιὸ τρανὴ χαρὰ
Σέρονται κάθε νύχτα φλογισμένη
Στὴ φυλακὴ τοῦ Γιοχανάν, κρυφά,

Κι ἄχ! τότε λέει, μαράθηκε ἡ καρδιά μου
Φιλώντας σε τὸ θάνατον ὡς βρῶ
Μὰ ὁ Προφήτης τραβιέται καὶ «μάκρυνά μου
Ὅχιὰς γέννημα», κράζει, «ἀδολερό»...

Τοῦ Ἡρώδη λάμπουν, ἥλιος, τὰ παλάτια
Ἐκεῖ τοῦ θρόνου οἱ ἐκλεχτοὶ γλεντοῦν,
Μὰ τῆς Σαλώνης πιά τὰ μαύρα μάτια
Ἐνα χαμόγελό τους δὲ σκορποῦν.

«Χόρεψ' ὠραία Σαλώμη, κι ὄρκο βάξω
Ὁ Βασιλιάς θερμὰ παρακαλεῖ,
«Καὶ τὸ μισό μου χόρεψε σοῦ τάξω
Τὸ βασίλειο μου, μάρτυρες οἱ θεοί».

Ἄστράφτει ἡ ὀρηγοπούλα κι ἀναμμένη
Λυγιέται καὶ χορεύει ἓνα χορὸ
Ποῦ ὁ βασιλιάς τρελλός, ἀγαπημένη
Νὰ σοῦ χαρίσω, πές, τὸ πᾶν μπορῶ.»

«Τοῦ Γιοχανάν τὴν κἀρα θέλω» κράζει
«Ἡρώδη ἀφέντη μου καὶ βασιλιά.»
Τοῦ Προφήτη ἡ ὀργὴ τὸ σήγα σιμάζει
Μὰ καὶ τὸν ὄρκον ἔχει δώσει πιά!

Προσάξει καὶ σὲ λίγο ἡ κἀρα νάτη
Χιμώντας ἡ Σαλώμη, ὡς τὴ φιλεῖ
«Σκοτώστε την!» ὁ βασιλιάς διατάττει
Κι ἡ Σαλώμη ἡ γλυκεῖα κεῖται νεκρή.

ΙΩΣΗΦ ΡΑΦΤΟΠΟΥΛΟΣ

Ἄν οἱ Τσιρκοὶ δὲν ἔπαιρναν τὴν Πόλην, ἡ δημοτικὴ
θὰ εἶταν πιά σήμερα κλασσικὴ γλώσσα.

Ψυχάρης